

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ GERMAINE BEAUMONT

ΓΙΑΤΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ!...

Κοιμήθηκες και ποῦ πήγες; ΠΑΣΧΑΛΗΣ, (μελαγχολικά). — Ναι, πήγα...

ΖΟΥΖΟΥ. — Μωσά! Και τ' άσχημά; Τα πήρες βέβαια... Εί- νε μεγάλης άξίας;...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Το μόνο που πήρα γιά τον κόπο μου είνε αυτό τό κόκκινο τριαντάφυλλο...

ΖΟΥΖΟΥ. — Άφησε τ' άστεια, Πασχάλη... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Μιλάω σοβαρότατα, φίλε μου.

ΖΟΥΖΟΥ. — Τότε εξήγησέ μου, σε παρακα- λώ, πώς τά κατάφερες νά μην πάρης τίποτε άλλο παρ'ά μόνο αυτό τό τριαντάφυλλο;...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Άκουσε, φίλε μου... Τά μεσάριχτα ξεκίνησα γιά τή βίλλα... Έφτασα ύστερ' από λίγο σ' αυτή κι' άμέσως μπήκα στόν κήπο...

ΖΟΥΖΟΥ. — Καλά τό κατάλαβα... Θά έί- χαν έπιστρέψει έξωφρα οί ιδιοκτήται από τήν έ- ζοχή...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, (συνεχίζοντας). —... Η πόρτα άνοιξε και είδα τότε νά βγαίνει απ' αυτή ένα νέο κορίτσι που άρχισε νά κατεβαίνει δυό-δυό τά πέ- τρινα σκαλοπάτια...

ΖΟΥΖΟΥ. — Άσφαλώς δέ τό κορίτσι αυτό, βλέποντάς σε, έβαλε τίς φωνές; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όχι... όχι! Μόλις με έί- δε, ρίχτηκε στή άγκαλιά μου φωνάζοντας: «Ή! Ήδοθατε!... Σάς εύχαριστώ! Σάς εύχαριστώ...»

ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν καταλαβαίνω! ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Και μήπως νομίζεις ότι κι' έγώ είχα καταλάβει; Τό κορίτσι, πριν άκόμα μου δώσει κιαρό γιά νά συνέλθω από τήν έκπληξή μου, με πήρε από τό χέρι κι' άρχισε νά με τραβά πρός τό σπίτι, ένώ συγχρόνως μου έλεγε: «Πόσο φο- βόμουν μήπως ή ύπερβολή του γιαιρού μές δέν σάς είχε είδοπαση! Νόμιζα ότι δέν καταλάβαινε καλά όταν τής τηλεφωνούσα... Τής έλεγα και τής ξαναέλεγα: «Αν ό γιατρός λειπ άκόμα στή Ντωβίλ, στείλατέ μου τόν αντικαταστάτή του!... Είνε άναγχή!...» Άς έρθη όποια ώρα μπορέι! Κι' αυτή μου άπαντούσε όλοένα: «Πώς; Πώς;» Φαι- νεται όμως ότι κατάλαβε στό τέλος τί της έλεγα, αφού ήθελατε. Ή- θατε! «Ή! γιαιρό, σάς εύχαριστώ!»

ΖΟΥΖΟΥ. — Κατάλαβα... Νόμιζε ότι είσαι εσύ ό γιατρός... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Μπήκα λοιπόν μέσα στό σπίτι μαζί της. Έκει μπόρεσα νά κιντήσω τήν δεσποινίδα καλά... Δέν μπορώ νά σου περι- γράψω τήν όμορφιά της... Δέν φαινόταν παραπάνω από είκοσι χρονών... Τά μάτια της ήσαν γεμάτα δάκρυα. Κι' έλαιταν σάν δια- μάντι...

ΖΟΥΖΟΥ. — Και έξέχασες μπροστά στή λάμψη αυτών τών ματιών τ' άσχημά... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ήμιον έκπληκτος και παραάλαμμένος... Για- τρέ, μου έλε τή ώραία κόρη, πριν άνοθεύσι άπάνω, πρέπει νά σάς τά πώ όλα από πριν, γιά νά έξορτε... Ή μητέρα μου κι' έγώ μέναμε στήν έξοχή. Εργάζετο νά γυρίσουμε μεθαύριο. Άλλ' επειδή ή μητέ- ρα μου άδιέθερε, γυρίσαμε σήμερα... Μόλις φτάσαμε έδώ, ή κατά- στασις τής γεωτόρεφης... Και γι' αυτό σάς περιμένα τώρα με τόση άγωνία... Μα, δόξα στό Θεό, ήθελατε!... Σωθήκαμε! Και, βλέ- ποντάς τή βαλίτσα με τά εργαλεία μου, με ρώτησε: «Έχετε μαζί σας τά εργαλεία σας, γιαιτρέ;» «Ναι, τής έλετα, δεσποινίς!...»

ΖΟΥΖΟΥ. — Νά ήξερε τί είδους εργαλεία είχες μέσα στή βα- λίστα σου!... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ύστερα ή νέα μου έλε: «Βγάλτε, γιαιτρέ, τό επανωφόρι σας, τό κασκίτο σας. Πού άφήρατε τό άποκρινιτό σας!... Δέν άνοισα τό μωτό...» Όταν είδα τή σιλουέττα σας, πίσω από τίς ροάλλες τής πόρτας, έτρεξα άμέσως νά σας ύποδεχθώ... Πώς σας περιμένα! Και... Και...

ΖΟΥΖΟΥ. — Και... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Πήρε, φίλε μου, τό χέρι μου και τό φίλησε μ' ένγνωμοσύνη... Αυτό τό χέρι, πού χρόνια τώρα δέν κάνει τίποτε άλλο, παρ'ά νά κλέβη... Τό φίλησε με τά άδύα τής χείλης...

ΖΟΥΖΟΥ. — Χά! Χά! Μήπως τήν έρωτεύτηκες; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δέν έξερω! Μα έκείνη τή στιγμή αισθάνθηκα κάτι πού δέν μπορώ νά σου τό περιγράψω... Ποτέ μου δέν έννοιω-

Π Ρ Ο Σ Ψ Π Α : ΠΑΣΧΑΛΗΣ, (Δωποδύτες με πολν κα- ΖΟΥΖΟΥ, (...λο έξωτερικό. (Ο Ζουζού περιμένει τόν Πασχάλη καθισμένος σ' ένα άπόμωρο καφενείο. Σε λίγο ό Πασχάλης φτάνει κρατώντας ένα τριαντάφυλλο κόκκινο στό χέρι).

ΖΟΥΖΟΥ. — Έ, λοιπόν, τί έβανες; Πήγες στή βίλλα πού σου είπα; Βρήκες τ' άσχημά; Γιατί άργησες; (Κυττάει τό ρολόγο του). Κοιμήθηκες και ποῦ πήγες; ΠΑΣΧΑΛΗΣ, (μελαγχολικά). — Ναι, πήγα...

ΖΟΥΖΟΥ. — Μωσά! Και τ' άσχημά; Τα πήρες βέβαια... Εί- νε μεγάλης άξίας;...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Το μόνο που πήρα γιά τον κόπο μου είνε αυτό τό κόκκινο τριαντάφυλλο...

ΖΟΥΖΟΥ. — Άφησε τ' άστεια, Πασχάλη... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Μιλάω σοβαρότατα, φίλε μου.

ΖΟΥΖΟΥ. — Τότε εξήγησέ μου, σε παρακα- λώ, πώς τά κατάφερες νά μην πάρης τίποτε άλλο παρ'ά μόνο αυτό τό τριαντάφυλλο;...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Άκουσε, φίλε μου... Τά μεσάριχτα ξεκίνησα γιά τή βίλλα... Έφτασα ύστερ' από λίγο σ' αυτή κι' άμέσως μπήκα στόν κήπο...

ΖΟΥΖΟΥ. — Καλά τό κατάλαβα... Θά έί- χαν έπιστρέψει έξωφρα οί ιδιοκτήται από τήν έ- ζοχή...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ, (συνεχίζοντας). —... Η πόρτα άνοιξε και είδα τότε νά βγαίνει απ' αυτή ένα νέο κορίτσι που άρχισε νά κατεβαίνει δυό-δυό τά πέ- τρινα σκαλοπάτια...

ΖΟΥΖΟΥ. — Άσφαλώς δέ τό κορίτσι αυτό, βλέποντάς σε, έβαλε τίς φωνές; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όχι... όχι! Μόλις με έί- δε, ρίχτηκε στή άγκαλιά μου φωνάζοντας: «Ή! Ήδοθατε!... Σάς εύχαριστώ! Σάς εύχαριστώ...»

ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν καταλαβαίνω! ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Και μήπως νομίζεις ότι κι' έγώ είχα καταλάβει; Τό κορίτσι, πριν άκόμα μου δώσει κιαρό γιά νά συνέλθω από τήν έκπληξή μου, με πήρε από τό χέρι κι' άρχισε νά με τραβά πρός τό σπίτι, ένώ συγχρόνως μου έλεγε: «Πόσο φο- βόμουν μήπως ή ύπερβολή του γιαιρού μές δέν σάς είχε είδοπαση! Νόμιζα ότι δέν καταλάβαινε καλά όταν τής τηλεφωνούσα... Τής έλεγα και τής ξαναέλεγα: «Αν ό γιατρός λειπ άκόμα στή Ντωβίλ, στείλατέ μου τόν αντικαταστάτή του!... Είνε άναγχή!...» Άς έρθη όποια ώρα μπορέι! Κι' αυτή μου άπαντούσε όλοένα: «Πώς; Πώς;» Φαι- νεται όμως ότι κατάλαβε στό τέλος τί της έλεγα, αφού ήθελατε. Ή- θατε! «Ή! γιαιρό, σάς εύχαριστώ!»

ΖΟΥΖΟΥ. — Κατάλαβα... Νόμιζε ότι είσαι εσύ ό γιατρός... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Μπήκα λοιπόν μέσα στό σπίτι μαζί της. Έκει μπόρεσα νά κιντήσω τήν δεσποινίδα καλά... Δέν μπορώ νά σου περι- γράψω τήν όμορφιά της... Δέν φαινόταν παραπάνω από είκοσι χρονών... Τά μάτια της ήσαν γεμάτα δάκρυα. Κι' έλαιταν σάν δια- μάντι...

ΖΟΥΖΟΥ. — Και έξέχασες μπροστά στή λάμψη αυτών τών ματιών τ' άσχημά... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ήμιον έκπληκτος και παραάλαμμένος... Για- τρέ, μου έλε τή ώραία κόρη, πριν άνοθεύσι άπάνω, πρέπει νά σάς τά πώ όλα από πριν, γιά νά έξορτε... Ή μητέρα μου κι' έγώ μέναμε στήν έξοχή. Εργάζετο νά γυρίσουμε μεθαύριο. Άλλ' επειδή ή μητέ- ρα μου άδιέθερε, γυρίσαμε σήμερα... Μόλις φτάσαμε έδώ, ή κατά- στασις τής γεωτόρεφης... Και γι' αυτό σάς περιμένα τώρα με τόση άγωνία... Μα, δόξα στό Θεό, ήθελατε!... Σωθήκαμε! Και, βλέ- ποντάς τή βαλίτσα με τά εργαλεία μου, με ρώτησε: «Έχετε μαζί σας τά εργαλεία σας, γιαιτρέ;» «Ναι, τής έλετα, δεσποινίς!...»

ΖΟΥΖΟΥ. — Νά ήξερε τί είδους εργαλεία είχες μέσα στή βα- λίστα σου!... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ύστερα ή νέα μου έλε: «Βγάλτε, γιαιτρέ, τό επανωφόρι σας, τό κασκίτο σας. Πού άφήρατε τό άποκρινιτό σας!... Δέν άνοισα τό μωτό...» Όταν είδα τή σιλουέττα σας, πίσω από τίς ροάλλες τής πόρτας, έτρεξα άμέσως νά σας ύποδεχθώ... Πώς σας περιμένα! Και... Και...

ΖΟΥΖΟΥ. — Και... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Πήρε, φίλε μου, τό χέρι μου και τό φίλησε μ' ένγνωμοσύνη... Αυτό τό χέρι, πού χρόνια τώρα δέν κάνει τίποτε άλλο, παρ'ά νά κλέβη... Τό φίλησε με τά άδύα τής χείλης...

ΖΟΥΖΟΥ. — Χά! Χά! Μήπως τήν έρωτεύτηκες; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Δέν έξερω! Μα έκείνη τή στιγμή αισθάνθηκα κάτι πού δέν μπορώ νά σου τό περιγράψω... Ποτέ μου δέν έννοιω-

ΖΟΥΖΟΥ. — Κοιμήθηκες και ποῦ πήγες;...

σα τόση ταπεινότητα και τόση περηφάνεια συγχρόνως... Ναι, μη γε- λάς! Δέν μπορέεις νά καταλάβης!... Τέλος, τό κορίτσι με ώδήγησε στό δωμάτιο τής μητέρας της, ή όποια φαινόταν πράγματι πολύ ά- ρωστη, ή καιμένη!...

ΖΟΥΖΟΥ. — Τι είνε αυτό! Δέν θά φανταζόμουν ποτέ ότι εσύ θά γυρόσουν έξωφρα τόσο εύάσθητος... Παιε, σε διάφερισε αυτό τό κο- ρίτσι!...

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — «Γιατρέ, μου έλε τή κόρη, νά ή μητέρα μου! Κυττάτε τήν! Σώσατέ τήν! Δέν έλπίζω παρ'ά μόνο σ' εσάς!...» Θέλοντας και μη αναγκάστηκε κι' έγώ τότε νά προσποιηθώ τό γαι- τρέ. Έξήτησα τήν υπήκοή της, τήν ακροάσθηκα και είδα πώς τό στη- θος της έβραζε... Έβριζε δυνατά και συχνά. «Είνε κριμονιένη, είπα. Πρέπει νά τής βάλουν βεντούζες». — «Άχ, γιαιτρέ μου, με ικετεύει τότε ή κόρη, σάς παρακαλώ νά με βοηθήσετε νά τίς ριζώσουμε μαζί τίς βεντούζες. Πάω νά τίς φέρω!...»

ΖΟΥΖΟΥ, (γελώντας). — Και τής έρωξες βεντούζες τής γρηάς; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τι νά κάνω;

ΖΟΥΖΟΥ. — Τι νά κάνης; Με μιά γροθιά μόνο μποροῦσες νά ζα- λώσης τή γρηά και τί νέα, νά τίς κάνης νά μείνουν άναίσθητες όσην ώρα ήθελες ν' άσπάξης τ' άσχη- μά και νά φύγης... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Ήμιον τόσο οπισθομένως, πού ούτε φρούσα νά ιδώ άν έπληξε πειθμένα ή ζού- σα με τ' άσχημά... Έκείνο πού μ' ενδιέφερε, πριότ' απ' όλα, ήταν ή ύγεια τής μάνας του κορι- τσιού... Όλη μου ή προσοχή ήταν στις βεντού- ζες. Πρόσεχα μήπως κάποιο, χωρίς νά δέλω, τήν πλάτη τής γρηάς... Τό ζωγριτόμιο κορίτσι με είξε σλαβόσσει με τήν όμορφιά του, με τήν ά- φέλεια και με τήν εμπιστοσύνη πού μου έδειχνε... Και γι' αυτό κιντήξα νά πείσω καλά ή βεντού- ζες... Ότισσο ροβόμουν πού, μήπως ή «δια- γνωσις μου» δέν ήταν καλή και ή βεντούζες βιά- ζουν αντί νά όφελισουν τή γρηά... Έξαφρα αυτή θρηήθηκε πού κάποια άλλη πού άρρωσθησε γιαιτόρεφης με στανιούσως... Τότε κι' έγώ τής έβαλα και στανιούσως... ΖΟΥΖΟΥ. — Χά! Χά!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έπί τέλους, κατά τό κορί- τσι, ή γρηά καινήθηκε... Λίγισε και ζήτησε νά πη- χαιωθεί... Τής πρόσφερα τό ζωγριτόμιο πού με ζωγριτόμιο καινήσει έτοιμασε ή κόρη τής στο- κινιού... Με παρακάλεσε νά πώ κι' έγώ από τό ζωγριτόμιο τής... και ήτα... ΖΟΥΖΟΥ. — Ψέμματα!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό κορίτσι μ' έκτύπησε με τά όράτια του άσπασμένα μάτια... Δέν μποροῦ- σα νά πώ όχι... Ήμιον πρόθυμος νά ύπακούσω σέ κάθε ιδιοτροπία τής γρηάς... ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν άηδισα... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό ζωγριτόμιο αυτό ήταν τό όμορφότερο ποτό του κόσμου!

ΖΟΥΖΟΥ. — Μου φαίνεται πώς θά σε διαγράψουμε από τή συμ- μορία μας... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έπί τέλους ή γρηά άποκοιμήθηκε... Γιατρέ, μου έλε τότε ή κόρη της, δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή τή νύχτα!... «Κι' έγώ, δεσποινίς, τής απάντησα, δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ!» Όταν έφευγα, ή κόρη θέλησε νά με πληρώσει. Δέν έδέχτηκα... Έκείνη έπέμεινε... «Όταν θά ξαναόθω, τής έλετα, τότε με πληρώσετε.»

ΖΟΥΖΟΥ. — Θα ξαναπάς με κλέφτης, ή ως γιαιτρέ πάλι; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όχιε ως γιαιτρέ, ούτε ως κλέφτης. Ποτέ πού! ΖΟΥΖΟΥ. — Και τό τριαντάφυλλο αυτό; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όταν έφευγα, τό έκομα από τόν κήπο, γιά έν- θημο... Είνε τό μόνο πράγμα πού έβλεπα απ' αυτή τή βίλλα.

ΖΟΥΖΟΥ. — Είχαμε όμως συμφωνήσει ότι θά μου έδινες τά μουσά απ' όσα θά έκείνες... Δέν θά μου δώσης βέβαια τό μουσά τριαντάφυλλο... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Νά, γιά νά μη γκρινιάξης, πάρε τρακόσια φράγκα... ΖΟΥΖΟΥ. — Άς είνε... κράτα τα... Άλλη φο- ρά όμως δέν θά σ' άφήνω νά πηγαίνης μόνος γιά τέ- τοιες δουλειές... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καίμενε Ζουζού!... Σε βεβαίω πώς, άν βρισκόσουν μαζί μου κι' έβλεπες τά μάτια αυ- τού του κοριτσιού, θά ήσουν πρόθυμος νά με βοηθήσης κι' εσύ γιά νά ριζώ βεντούζες τής γρηάς και θά έπι- νες κι' από τό ζωγριτόμιο τής...

ΖΟΥΖΟΥ. — Ψέμματα!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό κορίτσι μ' έκτύπησε με τά όράτια του άσπασμένα μάτια... Δέν μποροῦ- σα νά πώ όχι... Ήμιον πρόθυμος νά ύπακούσω σέ κάθε ιδιοτροπία τής γρηάς... ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν άηδισα... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό ζωγριτόμιο αυτό ήταν τό όμορφότερο ποτό του κόσμου!

ΖΟΥΖΟΥ. — Μου φαίνεται πώς θά σε διαγράψουμε από τή συμ- μορία μας... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έπί τέλους ή γρηά άποκοιμήθηκε... Γιατρέ, μου έλε τότε ή κόρη της, δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή τή νύχτα!... «Κι' έγώ, δεσποινίς, τής απάντησα, δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ!» Όταν έφευγα, ή κόρη θέλησε νά με πληρώσει. Δέν έδέχτηκα... Έκείνη έπέμεινε... «Όταν θά ξαναόθω, τής έλετα, τότε με πληρώσετε.»

ΖΟΥΖΟΥ. — Θα ξαναπάς με κλέφτης, ή ως γιαιτρέ πάλι; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όχιε ως γιαιτρέ, ούτε ως κλέφτης. Ποτέ πού! ΖΟΥΖΟΥ. — Και τό τριαντάφυλλο αυτό; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όταν έφευγα, τό έκομα από τόν κήπο, γιά έν- θημο... Είνε τό μόνο πράγμα πού έβλεπα απ' αυτή τή βίλλα.

ΖΟΥΖΟΥ. — Είχαμε όμως συμφωνήσει ότι θά μου έδινες τά μουσά απ' όσα θά έκείνες... Δέν θά μου δώσης βέβαια τό μουσά τριαντάφυλλο... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Νά, γιά νά μη γκρινιάξης, πάρε τρακόσια φράγκα... ΖΟΥΖΟΥ. — Άς είνε... κράτα τα... Άλλη φο- ρά όμως δέν θά σ' άφήνω νά πηγαίνης μόνος γιά τέ- τοιες δουλειές... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καίμενε Ζουζού!... Σε βεβαίω πώς, άν βρισκόσουν μαζί μου κι' έβλεπες τά μάτια αυ- τού του κοριτσιού, θά ήσουν πρόθυμος νά με βοηθήσης κι' εσύ γιά νά ριζώ βεντούζες τής γρηάς και θά έπι- νες κι' από τό ζωγριτόμιο τής...

ΖΟΥΖΟΥ. — Ψέμματα!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό κορίτσι μ' έκτύπησε με τά όράτια του άσπασμένα μάτια... Δέν μποροῦ- σα νά πώ όχι... Ήμιον πρόθυμος νά ύπακούσω σέ κάθε ιδιοτροπία τής γρηάς... ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν άηδισα... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό ζωγριτόμιο αυτό ήταν τό όμορφότερο ποτό του κόσμου!

ΖΟΥΖΟΥ. — Μου φαίνεται πώς θά σε διαγράψουμε από τή συμ- μορία μας... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έπί τέλους ή γρηά άποκοιμήθηκε... Γιατρέ, μου έλε τότε ή κόρη της, δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή τή νύχτα!... «Κι' έγώ, δεσποινίς, τής απάντησα, δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ!» Όταν έφευγα, ή κόρη θέλησε νά με πληρώσει. Δέν έδέχτηκα... Έκείνη έπέμεινε... «Όταν θά ξαναόθω, τής έλετα, τότε με πληρώσετε.»

ΖΟΥΖΟΥ. — Θα ξαναπάς με κλέφτης, ή ως γιαιτρέ πάλι; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όχιε ως γιαιτρέ, ούτε ως κλέφτης. Ποτέ πού! ΖΟΥΖΟΥ. — Και τό τριαντάφυλλο αυτό; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όταν έφευγα, τό έκομα από τόν κήπο, γιά έν- θημο... Είνε τό μόνο πράγμα πού έβλεπα απ' αυτή τή βίλλα.

ΖΟΥΖΟΥ. — Είχαμε όμως συμφωνήσει ότι θά μου έδινες τά μουσά απ' όσα θά έκείνες... Δέν θά μου δώσης βέβαια τό μουσά τριαντάφυλλο... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Νά, γιά νά μη γκρινιάξης, πάρε τρακόσια φράγκα... ΖΟΥΖΟΥ. — Άς είνε... κράτα τα... Άλλη φο- ρά όμως δέν θά σ' άφήνω νά πηγαίνης μόνος γιά τέ- τοιες δουλειές... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καίμενε Ζουζού!... Σε βεβαίω πώς, άν βρισκόσουν μαζί μου κι' έβλεπες τά μάτια αυ- τού του κοριτσιού, θά ήσουν πρόθυμος νά με βοηθήσης κι' εσύ γιά νά ριζώ βεντούζες τής γρηάς και θά έπι- νες κι' από τό ζωγριτόμιο τής...

ΖΟΥΖΟΥ. — Ψέμματα!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό κορίτσι μ' έκτύπησε με τά όράτια του άσπασμένα μάτια... Δέν μποροῦ- σα νά πώ όχι... Ήμιον πρόθυμος νά ύπακούσω σέ κάθε ιδιοτροπία τής γρηάς... ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν άηδισα... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό ζωγριτόμιο αυτό ήταν τό όμορφότερο ποτό του κόσμου!

ΖΟΥΖΟΥ. — Μου φαίνεται πώς θά σε διαγράψουμε από τή συμ- μορία μας... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έπί τέλους ή γρηά άποκοιμήθηκε... Γιατρέ, μου έλε τότε ή κόρη της, δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή τή νύχτα!... «Κι' έγώ, δεσποινίς, τής απάντησα, δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ!» Όταν έφευγα, ή κόρη θέλησε νά με πληρώσει. Δέν έδέχτηκα... Έκείνη έπέμεινε... «Όταν θά ξαναόθω, τής έλετα, τότε με πληρώσετε.»

ΖΟΥΖΟΥ. — Θα ξαναπάς με κλέφτης, ή ως γιαιτρέ πάλι; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όχιε ως γιαιτρέ, ούτε ως κλέφτης. Ποτέ πού! ΖΟΥΖΟΥ. — Και τό τριαντάφυλλο αυτό; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όταν έφευγα, τό έκομα από τόν κήπο, γιά έν- θημο... Είνε τό μόνο πράγμα πού έβλεπα απ' αυτή τή βίλλα.

ΖΟΥΖΟΥ. — Είχαμε όμως συμφωνήσει ότι θά μου έδινες τά μουσά απ' όσα θά έκείνες... Δέν θά μου δώσης βέβαια τό μουσά τριαντάφυλλο... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Νά, γιά νά μη γκρινιάξης, πάρε τρακόσια φράγκα... ΖΟΥΖΟΥ. — Άς είνε... κράτα τα... Άλλη φο- ρά όμως δέν θά σ' άφήνω νά πηγαίνης μόνος γιά τέ- τοιες δουλειές... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καίμενε Ζουζού!... Σε βεβαίω πώς, άν βρισκόσουν μαζί μου κι' έβλεπες τά μάτια αυ- τού του κοριτσιού, θά ήσουν πρόθυμος νά με βοηθήσης κι' εσύ γιά νά ριζώ βεντούζες τής γρηάς και θά έπι- νες κι' από τό ζωγριτόμιο τής...

ΖΟΥΖΟΥ. — Ψέμματα!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό κορίτσι μ' έκτύπησε με τά όράτια του άσπασμένα μάτια... Δέν μποροῦ- σα νά πώ όχι... Ήμιον πρόθυμος νά ύπακούσω σέ κάθε ιδιοτροπία τής γρηάς... ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν άηδισα... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό ζωγριτόμιο αυτό ήταν τό όμορφότερο ποτό του κόσμου!

ΖΟΥΖΟΥ. — Μου φαίνεται πώς θά σε διαγράψουμε από τή συμ- μορία μας... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έπί τέλους ή γρηά άποκοιμήθηκε... Γιατρέ, μου έλε τότε ή κόρη της, δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή τή νύχτα!... «Κι' έγώ, δεσποινίς, τής απάντησα, δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ!» Όταν έφευγα, ή κόρη θέλησε νά με πληρώσει. Δέν έδέχτηκα... Έκείνη έπέμεινε... «Όταν θά ξαναόθω, τής έλετα, τότε με πληρώσετε.»

ΖΟΥΖΟΥ. — Θα ξαναπάς με κλέφτης, ή ως γιαιτρέ πάλι; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όχιε ως γιαιτρέ, ούτε ως κλέφτης. Ποτέ πού! ΖΟΥΖΟΥ. — Και τό τριαντάφυλλο αυτό; ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Όταν έφευγα, τό έκομα από τόν κήπο, γιά έν- θημο... Είνε τό μόνο πράγμα πού έβλεπα απ' αυτή τή βίλλα.

ΖΟΥΖΟΥ. — Είχαμε όμως συμφωνήσει ότι θά μου έδινες τά μουσά απ' όσα θά έκείνες... Δέν θά μου δώσης βέβαια τό μουσά τριαντάφυλλο... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Νά, γιά νά μη γκρινιάξης, πάρε τρακόσια φράγκα... ΖΟΥΖΟΥ. — Άς είνε... κράτα τα... Άλλη φο- ρά όμως δέν θά σ' άφήνω νά πηγαίνης μόνος γιά τέ- τοιες δουλειές... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Καίμενε Ζουζού!... Σε βεβαίω πώς, άν βρισκόσουν μαζί μου κι' έβλεπες τά μάτια αυ- τού του κοριτσιού, θά ήσουν πρόθυμος νά με βοηθήσης κι' εσύ γιά νά ριζώ βεντούζες τής γρηάς και θά έπι- νες κι' από τό ζωγριτόμιο τής...

ΖΟΥΖΟΥ. — Ψέμματα!

ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό κορίτσι μ' έκτύπησε με τά όράτια του άσπασμένα μάτια... Δέν μποροῦ- σα νά πώ όχι... Ήμιον πρόθυμος νά ύπακούσω σέ κάθε ιδιοτροπία τής γρηάς... ΖΟΥΖΟΥ. — Δέν άηδισα... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Τό ζωγριτόμιο αυτό ήταν τό όμορφότερο ποτό του κόσμου!

ΖΟΥΖΟΥ. — Μου φαίνεται πώς θά σε διαγράψουμε από τή συμ- μορία μας... ΠΑΣΧΑΛΗΣ. — Έπί τέλους ή γρηά άποκοιμήθηκε... Γιατρέ, μου έλε τότε ή κόρη της, δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή τή νύχτα!... «Κι' έγώ, δεσποινίς, τής απάντησα, δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ!» Όταν έφευγα, ή κόρη θέλησε νά με πληρώσει. Δέν έδέχτηκα... Έκείνη έπέμεινε... «Όταν θά ξαναόθω, τής έλετα, τότε με πληρώσετε.»

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή γυναίκα, ως φίλη, άγαπά μόνο μιά μέρα, ως μητέρα όμως άγαπά σέ όλη τή τή ζωή. — Ο άνδρας μάγει γιά τόν έρωτα πριν τόν αισθαν- θή, ενώ ή γυναίκα φανερωθεί τόν δικό της άφού τόν δοκιμάση.